

Стан редакције и администрације

Космајска ул. бр. 22.

Огласи се дају у администрацији — Цена утврђена —

Неплаћена се писма не примају Рукописи се не враћају.

Писма, рукописе, новац и све остало што се односи на лист, слаћ и вла- сникству листа.

СТРАЖА

СЛОБОДОУМНИ ОРГАН ЈАВНОГ МИШЉЕЊА

ТЕЛЕФОН УРЕДНИШТВА 1092

Издаје сваки дан у 6 ч. пре подне

ТЕЛЕФОН ШТАМПАРИЈЕ 1092

Адреса на телеграмима:
СТРАЖА — БЕОГРАД

Претплата за Србију на пошти:

НА ГОДИНУ	дин. 12—
ШЕСТ МЕСЕЦИ	6—
ТРИ МЕСЕЦА	3—
ЈЕДАН МЕСЕЦ	1—

Претплата за иностранство на пошти:

НА ГОДИНУ	дин. 30—
ШЕСТ МЕСЕЦИ	15—
ТРИ МЕСЕЦА	7-50

Аустрија и Срби

Један петимичан поглед у прошлост, како су Срби Аустрију задужили, а како је она Србима вратила.

Када и сам Леополд, при дру- гој опсади Беча, би принуђен да бежи и потражи спас у туђини, Ђорђе Колчици и Ђорђе Михајловић, жртвујући своје животе, учинише много да се Беч не преда пре доласка Собојскога са својим Пољацима.

Само преко Ђурђа Бранковића, који је уливом аустријског двора био венчан за српског деспота, могла је Аустрија имати уза се све Србе и по- жњети онако сјајан успех до- шав чак до Скопља.

Том приликом је српски па- тријарх у Пећи, Арсеније, на равна обећања непромишљено пристао да са својим Србима на- пусти старо огњиште.

Кад је то свршено, онда су деспота Ђурђа, који је Аустрија толико услуга учинио а због тога обасут милошћу, преваром ухватили и бацили га у там- ницу. И ако су то радили није ништа сметало да обећавају Ср- бима „и саму слободу да ба- рају себи војводу“. Док им је требао обасипа ли га наградама. Али као су се побијали да Ђу- рађ не затражи независност Срба као што му је дато обећање, они су га безобзирно уклонили.

У место деспота Ђурђа Срби добише више ни њега. Тако исто после Арсенија не добише више патријарха него архијепи- скопа.

Кад се Франа Ракоција по- диже противу Леополда Срби поноза дадоше доказа о својој оданости и верности. Код Пе- чуја, Шиклуша, Сегедина и дру- гих места Мађари свуда осте- ше тешке ударце српске песни- це Ма да су добијали већа обећања од Ракоција Срби оста- доше верни цару. А кад Мађа- ри најзад подлегше, повласти- цама које Леополд Србима обе- ћаваше не би ни помена. Срби

и овај мах бише преварени. Карло VI, као и Леополд, на- говора патријарха у Пећи, Ар- сенија IV, да он још једном изведе Србе отуд и пресели их у аустријске земље. Рат се са Турцима обновио. Овом су при- лком Срби, који су остали иза Арсенија у старој домовини, грозно пострадали. Оно клање које Турци извршише тешко је описати.

Марија Терезија показа се врло пријатељски расположена према Србима, с тога што се за престо појавише и други претенденти. И Срби у борбама за наследство силну крв пролише и небројено глава изгубише.

Под Јосифом II и Леопол- дом II објавиле су се б рбе са Турцима и Срби се одлико- ваху у свима бојевима.

Док су се овострани Срба борили противу турског насиља, аустријски Срби гинуше за Ау- стрију. Кад наста мир с Турци- ма Срби за цара проливаху крв у разним бојевима са Наполео- ном. Сирота граничари! Зашта ли су мислили онда да се боре?

Под владом Фране Јосифа 1848. дигосе се понова Мађари противу Аустрије и Хабсбуршке династије. Нашав се у негзоди, Аустрија је преко свога консула убеђивала владу у Србији, како је врло потребно, да помогне онострани Србе у новцу и у дебани, а Аустрија ће све те жртве признати и накнадити.

И заиста, Срби из кнежеви- не знатно су учествовали у тој борби противу Мађара. Нарочито се одликовала она војска под славним Книћанином, који је водио преко 12.000 момака из Србије.

До би Србе још више придо- били на своју страну сам цар издаде овакав проглас:

(На ставиће се)

Глад у Цариграду

У Цариграду умру по ули- цама од глади Цариград, 29. јула

У Цариграду је нестало хране. Увоз са ма ксје стране је оне- могућен. Нарочито се оскудица осећа у брашну. Русија која је до сада била житница и за Тур- ску забранила је извоз, жита те је на прагу глад.

Порта се обратила са молбом на русију да забрану о извозу за неке дане подигне, док се не нађе пијаца у Америци.

Турска протестује

Турска тражи узашћене лађе — Цариград, 29. јула

Турски посланик на енглеском двору уложио је по налогу сво- је владе протест, због узашћена 4 дреднаута, који су поручени за турску морину, а које је ен- глеска влада одмах по указу о мобилизацији узаштила и увр- стила у енглески пловни парк.

Енглески министар председник најавио је своје жаљење, због догађаја, али политичка ситуаци- ја је у Европи таква, да се је том кораку морало прибећи!

Жаграде

За храброст и ревноот

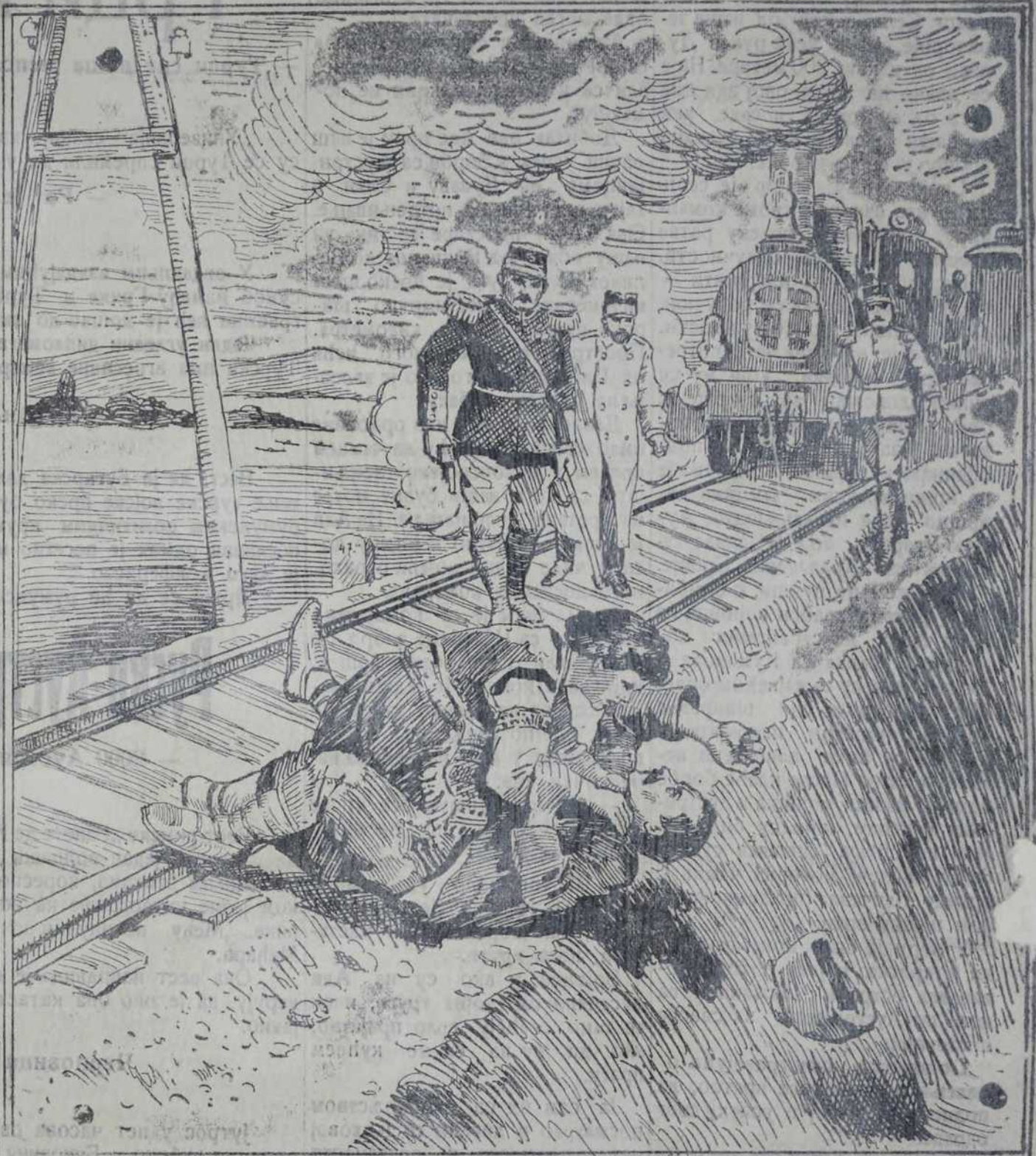
Редови Милоша Лекић — Драговић, Властимир Радова- новић и Велимир Рајковић на- грађени су капларским чином и предложени за медаљу за храброст коју су показали при- ликом заузећа аде Чакљанца код Панчева. Оне су на тој ади остали пуне 24 сата као прве објавнице.

Конфисковање

Руских капитала

Букурешт, 29. јула Румунски листови имају дече- ше из Берлина, да су пруске власти конфисковале у самој пруској краљевини око 80 ми- лијона марака руског капитала уложеног у разним предузећима. Целокупна сума која је у немачкој конфискована прешла цифру од 500 милијона марака.

Кажњено издајство

Жена чуварка пруге убија шпијуна

Кнез Арсен

— Код грчког краља — Атина, 28. јула

У Атину је пре два дана до- путовао Кнез Арсен Карађор- ђевић, брат српског краља. При- ликом доласка кнезу су указа-

не почасте, које припадају ње- говом рангу. Пошто је посетио Венизелоса кнез је у пратњи његовој, био примљен код кра- ља, где се задржао пола часа. у његову част даван је дворски ручак коме су присуствовали краљ са породицом,

министар председник са члановима владе, посланици Србије, Румунције, Русије Француске и Енглеске. Кнез Арсен путује у своју о- таџбину, ла узме у руке команду са српском кавалевијом.

А. Т. Н.

ФЕЉТОН

Детлев фон Лилкенкрон

У подхе

Из забележника једног ађутанта

Генерал је бацио мале чет- воровошкасте картијце у тор- бицу на седлу. Стајао је непо- мично. Само кат-кад би употре- био доглед или у мапу погледао Његов велики вранац грицао је вођицу, омаживајући главом Једна граната распришта се међу нама распарча капетана из шта- ба. Његов се коњ пропе високо на предње ноге и сруши се у- ужасно расмрскан. Ми се у томе тренутку и нехотице разбего- смо. Један официр пожури се генералу да му јави смрт капе- танову, кога је генерал веома ценно. Он остаде непомичан, само потапша по врату свога коња, који се због страшног пуцња постао немиран и окрете се један пут у округ. Свита је остала на истом месту. Ужасно снакажен леш покрио је један официр шареним покривачем.

Око покривача беху равбациани један жрвањ за кафу, један кавез накривљен са канаринком, к ја је вкркулала и весело јела полу равбациану храну из нахе- реоо зделице. Пред кућом су биле равбациане књиге, зделице један женски женски шешир, разбијене вазе, слике, јастуци, једна табакера са шарама, че- шал, једна шећерњача, разно посуђе, све корисне и сувише корисне ствари. Иначе није био рањен Граната се морала рас- приштати на ункашу капетановог коња. Овде или онде тек фи- жуке звиждићи по који залута- ли куршум, преко наших гла- ва. Један је чак и у плот уда- рио. Клан! Одјекну тихо, као кад удари детлић кљуном. Ге- нерал се не мицаше. Његово озбиљно, духовито, фино лице било је бледо. У колико је више бивао узбуђенији, у толико се више савлађивао. Ми официри смо непростано гледали кроз своје догледе. Рањеници су хра- мали или су их покрај нас про- носили. Дан је био мутан и ту- робан, али ипак по кат-кад по- глед на бојиште био је сорчен

димом од барута, што се лењо вукао. Могли смо расговетно видети испред себе и десно и лево противничке стрељачке ланце и колоне, што су се делиле, ним су долазиле у домаћај граната. Три петака батаљона, западно од нас, правукоше на себе из- венада сву нашу пажњу. Ишли су упоредо уском долином као збуњени камо и амо, а нас се могли разделити. Како нам се чинило, они су марширали у затвореној колони према сред- ини, а стими обронци пук тива сучрчавали су из да образу- ју удружене колоне. Киша од граната падала је на њих. И ге- нерал је то гледао. Он се окре- ну нешој страни и викну ме по имену. Био сам једним скоком пред њим: „На служби екселе- нијо? — Видите ли онај мали брег полудесно од нас? — У исто време и показа ми га др- жећи доглед у руди. — Тамо је само једно дрво, надите ли га? — Разумем екселенцију. — Од- јаште у деведесет седму лаку батерију. Нека заузме без ок- клевања онај положај и нека отвори паљбу. Јесте ли ме ра-

зумели? — Разумем. — Од- јаште и ви са батеријом на брежуљак и објасните команди- ру батерије ситуацију! — Раз- умем екселенцију! — ...и ја сам већ био на путу ка батерији, која је неколико минута била иза нас и која је нарочито на- м:штена тако по наређењу са- мог команданта. Пут је био у- жасан. Јаруге и брежуљке мо- рао сам прескакати. Мој мали коњић кога сам увео у разме- ну за старог тракенског пастува а који је напоследку липсао, час је ишао по јаруги, а час се ве- рао Напред, напред! У боју нема препрека и јаруга, на ма које оне биле широке. Најзад угледах батерију. Махао сам још издаљка рупцем. Командир ме је разумео. Издавао је за- повести; то сам опазно по бр- зом кретању око топова.

Затим појаха к мени заједно са трубачем. Ми се сретосмо. Лице му је било зажарено, кад сам му јавио да се креће. Тру- бач је зећ био у трку на путу за батерију, да однесе заповест најстаријем официру, после ка- петава, да целу батерију, што

може брже, креће. Капетан и ја јахали смо у касу и ипак смо са батеријом, која је савлађивала безброј терен- ских тешкоће, били у вези. Пут ми је био одјутрос познат. Мо- рали смо проћи кроз једну узану, стазу што је налчила на кланац и која је била таман то- лика, да је могао топ један за другим ићи. Теснац није дозво- љавао да се иде у редовима. Лево од ове уске увале, а по- што смо оставили за собом хаменити терен, није могла да напредује коњица и артиљерија кроз мочарне и баровите ли- ваде, а десно би морали заоб- билазити и изгубили зато много време. Ја сам све мислио на батаљоне; тамо су људи падали као снопље.

Наша је батерија изабрала бољи положај, и француска је артиљерија морала на њу да отвори ватру. Брежуљак је био доста простран те је било до- вољно размака између топова. Губитци су били незнатни. Али где је кланац, клаац? Око нас је све дивље и пусто. Али на- пред, напред! Капетан и ја, по што смо најпре дали знак, да батерија иде за нама, појурис- мо напред, да брзо одјездимо и потражимо најгодније место за батерију, на брежуљку, пре ње- ног доласка. — За Бога, — викну зловолно капетан, кад скренемо. — Тако ми Бога оз- де се не да проћи! Земља је по- кривена рањеницима.

Указа се грозан призор. Ра- њеници и убијени лежали су у кланцу један преко другог у великом броју. Рањеници су на- шу батерију, под којом је грме- мела земља, чули и с највећим наорезањем одпузели на стра- ну, да би избегли смрт од то- кова. Овде је морала бити пре неколико часова очајна борба. Немогуће! Овде се није дало проћи. Али батаљони, батаљо- ни! Ја и капетан били смо неко- лико тренутака збуњени. Ба- терија се све више приближа- вала са коњима који су тешко дисали и пушили се ознојени.

Наш први ратни успех

— Из записника једнога редова —

Како је наша војска прешла на аустро-угарско земљиште.

На Куновачи Аду, 28. јула

Осуствовао сам 24 часа из чете и за то време десио се један крупан догађај. Моја чета се у моме одсуству прославила једних успехом, која ће остати забележена у историји овог рата. Команданту нашег батаљона учинило се, да би било не само добро но и могуће, да наше трупе пређу у офанзиву и покушају, да пређу Дунав и заузму аустро-угарску територију. Ако му је запало за аду Чагљанац, која је између Вашњице и Великог Села, а коју од наше територије одваја уски рукав Дунава од каквих 200 метара. Није се знало да ли на овој ади има кога од аустро-угарске посаде, али су наши желели да је свакако добијемо у своје у руке.

Своју жељу мајор је саопштио као заповест своје командниру, поручнику, човеку ратне енергије и велике одлучности.

Наредба се има извршила — то су резони којих се поручник држи у вршењу своје дужности. Одвојено је из своје чете потребан број војника, који му се чинио довољан за извршење овог тешког, али и ласкавог задатка. Изабрао је најбоље под-официре и војнике и с њима је на припремљеним чамцима извршио упад на земљиште Аустро-Угарске, које је данас саставни део Краљевине Србије.

С ножем на пушци, с бомбама у рукама храбри војници, на челу свога неустрашимог командира, јунака са Куманова и Ретки Буки су са највећом опрезом претурјали сво шипраже на ади, тражећи непријатеља. У томе су били запослени неколико сати. После краће борбе између наших војника и аустро-угарских војника, који су били посада на оству, финанси су побегли на два моторна чамца у правцу Панчева праћени фијуком наших зрна.

У зору је било констатовано, да је српска војска потпуно овладала острвом Чокљанцем, са кога су Аустројанци за свагда протерани.

Оставивши осигуравајућа оделења поручник се вратио, да поднесе извештај о успеху свог одреда.

Командант батаљона му је од свега срца честитао на ревносној и успешно извршењу постављена му задатка и похваљивши његову предузимљивост и личну храброст рекао, да заслужује, да се Чагљанац, за успомену на свога освајача, назове — његовим именом!

Приликом заузећа Аде осем

ли рубаца; на глави му је била војничка капа обичног мускетара. Десном руком управљао је коњем, а левом је брисао неистанано очи од крви, што је цурила испод рупца. Једва је гледао он крви. Још из далека ви као је промуклим гласом: „Батерија, батерија мора напред! Где је остала батерија? Екселенција је...“ Ја притрчах да га придржим; он се наслони готово несвесно на гривну свога коња, којим није више управљао; руке су му тремиле клоуну око коњског врата.

Не бид имао времена да рањеном помогнем, па да ми је био и брат. Зовнем једног рањеника, што је седео у јарузи и мучио се да веже своју руку држећи један крај платна зубима. Он је спустио самном опрезно на земљу генералштабног капетана. Још једанпут погледах у бледу и искривљено лице; још у полу-несвести задрхтале су му уснае: „Бат, бат, бат, бат, бат...“ „Хтео је рећи — батерија напред! — О верни и драги човече! Али свака тренутак био је скупочен. Вратих

поменути нарочито се видно истакао редов добровољац правник, Црногорац, који је за покламу храброст и ревносност одмах награђен капларским звездацама.

Аустријанци до овога часа нису више ни покушавали, да поврауе изгубљену аду, која за њих значи велики губитак, а за нас знатан добитак, јер је Дунав између ове аде и наше обале најужи на свој својој дужини, тако да би га коњаници овде могли препливати.

Аустријанци су према Ади на својој обали ископали ровове, али се у њима ни живи не похваљују.

Добитак ове Аде први је наш ратни успех у борби са Аустро-Угарцима на Дунаву и Сави и тај успех није за потцењивање. Ова Ада простаре се тик у нашу обалу од Вишњице до Великог Села, дуга је преко шест километара, а местимично широка преко једног километра. Пространством је много већа од Циганлије, а готово је залепљена уз нашу обалу.

Данас по подне као ординас имао сам и сам срећу да чамцем пређем у новоосвојено земљиште, са кога наши будне мотре на кретање непријатеља. На Ади је веома пријатно и једину досаду чине грдни ројеви страховито досадних комараца.

— Да нам је са комарцима лако као са Швабама добро би било, вели поднаредник Још а, који сада командује једним делом острва на толико задовољство претпостављених, да је предложен у име награде за нареднички чин.

— Па ви, јунаци, без многе мучке освојисте ову ћесарову земљу, велим ја.

— И ми мало ударисмо у окупацију. Но ово је само почетак, али морамо брзо наставити, вели други.

Војници, и ако су на Ади одсечени од својих трупа, ипак се тамо осећају врло пријатно, као да су на своје кућном прагу.

Ја сам их са задовољством посматрао и дивећи се њиховој неустрашимости и преданости служби вратио сам се с новоосвојеног српског острва под шатор, пошто сам под једном великом тополом, крај „мириса“ запаљене крпе на једном пању написао овај кратак извештај о првом нашем ратном успеху за којим ће се ово низати редом један за другим. Д.

се брзо капетану. И он беше наумио да пође. Дакле напред! „Не обзирате се, не осврћите се! викну капетан. Верали смо се, што се могло брже. Само се једном окретох; виде ли су се само ниски точкови високо у ваздуху како се окдећу, шкрипе, накосе и на криво окренуте цеви и осовине мртвачи и рањеници, које помичу точкови. Камџија у непрестаном замаху лупа по коњима бес, очајање, псовка, певање, вика.

Батерија је на брежуљку. Главе, мозак, крв, утробе, комади одела на паоцима од точкова. Чудноватом су је тачношћу попели. Топови скинути с кола, напуњени, наперени И: „Први топ — паљба! Дам се густо дивао испред лафета; нисмо могли посматрати успех. Већ при другом пушњу зазуја преко изних глава непријатељска гравата. Била је намењена батерији. Батерија је била сада ослобођена теснаца. Ја одјихах

Наставиће се

ДНЕВНЕ ВЕСТИ

Пролаз у поданство

Пошто услед ратног стања између Србије и Аустро-Угарске не важе уговори потписани по којима аустро-угарски поданици не могу бити примљени у српско поданство без одпуста из аустро-угарског поданства, то су се многи обратили Мини-

старству Унутрашњих Дела и полиц. властима молбама, да без других формалности и без одпуста аустро-угарских власти пређу у Српско поданство. Све се ове молбе узимају у разматрање без одпуста из аустро-угарског поданства и по њима ће се брзо доносити одлуке о пријему у српско поданство, те ће сви они који су одавно желели и чекали српско поданст-

во, у скором времену постати српски поданици.

Наша пршта наши јади

Познато је свима да имамо и пошту, али узалуд сваког дана очекујемо да нам се она уредно доставља. Молили би г. Министра Грађевина, да кад нам је већ учинио да гошту имамо да је бар и уредно примамо.

Долаза Руса

Како сазнајемо из поузданих извора, из Русије нам долазе 200.000 добро спремлених Руса, који ће раме уз раме стати на браник наше праведне ствари. Живео велики братски Руски народ.

Европска војна Грци и Турци

— Турци све више испољавају своју мржњу према —

Букурешт, 30. јула

„Универзија“ сазнаје из добро информисаних кругова, да су се Турци спремили да учине препад на Грчку.

— Рат је неизбежан —

Букурешт, 30. јула

У овдашњим владајућим круговима сматрају да је оружан сукоб између Грчке и Турске неизбежан. На грчко-турској граници већ је дошло до омањих чарки.

Један угледни дипломата изјавио је, како је сазнао да Турска има агресивне намере према Грчкој.

— Држање Бугарске —

Букурешт, 30. јула

Вест, да је Бугарска дала престанак порти, на пропуштање турске војске преко бугарске територије, направила је у румунским политичким круговима велику сензацију. Грчки посланик одмах је посетио министра председника, и са њиме је дуго конференсио.

Држи се да ће румунска влада интервенисати код порте!

Руско-Аустро-Угарско бојиште

— 2000 Аустројанаца у ваздуху —

Б. Пешта 30 јула

Вест римске „Газете де Пополо“, да су Руси успели да баце у ваздух један војнички воз, све се више потврђује. По последњим вестима, коресподенци Биро-а у Галицији је приликом једне катастрофе на железници страдало преко 2000 војника. Међу погинулим и рањеним налази се велики број Мађара.

Ова вест направила је огромну панику у Пешти и сви верују, да је ово она катастрофа о којој је талијански лист јавио.

Черновица у руским рукама

Јаш, 30 јуна

Јутрос у пет часова овде је стигла вест, да су Руси подрли дубоко у Буковину и да су Козаци на јуриш заузели главну варош Черновиц.

Аустројанци су се, после упорне борбе повукли на Југ, палећи успут села.

Појединости о самом заузећу јом нема.

— И без објаве ступила у рат —

Петроград, 29. јула.

Утврђено је, да су Аустројанци напали на руску границу, на 12 часова пре но што је рат објављен.

— Ренекамф, командант руских трупа —

Београд, 30 јула

Јуче је изишао царев указ, којим се популарни генерал Ренекамф поставља за врховног команданта трупа које оперишу према Аустроји.

Ренекамф је веома популаран војник и познат са својих храбрих подвига у руско-јапанском рату.

— Аустројска мобилизација —

Беч, 30 јула

Војне власти нису ни мало задовољне резултатом мобилизације, која је знатно подбацила. У пограничним крајевима према Србији, Русији и Румунији одзив је био тако слаб, да је једва 40 од сто мобилисано.

Револуција у Угарској

— Хапшења у Угарској —

(Наш специјалан извештај)

Сомбор, 29. јула

Овамо је добегао граф Карољи млађи брат угледног мађарског властелика и политичара графа Михајла Карољија. Породица Карољи има ван Сомбора огромно имање и добегли граф склонно се на једном мајору. Својим пријатељима, који су га одмах посетили изјавио је да у БПешти бесни револу-

ција. Социјалисте су се побуниле против рата и на многобројним митинзима траже да Аустрија понуди Србији и Русији мир. Жандарми и војници покушали су да растерају манифестанте и тада је дошло до велике туче. На обема странама има много жртава.

Најзад је полиција успела да растера манифестанте. Око пола ноћи полиција је похасила све виђеније демократске елементе. Јулије Јуст је упутио на цара депешу, којом протестује против насиља. Али уместо повољног одговора, и он је лишен слободе. Граф Михајло Карољи, који се налази на путу за Мађарску, оглашен је за издајника и за руског шпијуна. (Он је велики присталица заједничког рада и пре неколико месеца спремао је излет мађарских парламентарца до Петрограда). Имање које њему припада конфисковано је и дозвољено је да га свако може убити, ако се нађе на земљишту монархије. Угледни полвтичар и вођа Кошутоваца граф Алберт Апоњи такође је интерниран и отпужен за велеиздају. Стан и архива независничког клуба претресани су. Архива је однесена у министарство војно. У угледу, к шутовачкој Вандеји похапшене су многе присталице независне странке.

Граф Карољи је изјавио својим пријатељима да ће се пре убити на своје имању, но што ће дозволити да га лише слободе!

Муслимани бацају оружје

Изгубили веру у Аустрију

Крагујевац, 31. јула

Наше трупе заузеле су Суху Гору и Игриште. Непријатељ је покушао да поврати Суху Гору, али му је напад одбијен. Непријатељ се утврђује на Голешу и Јаловику, а тако исто и Бујаку, према Вихри. Један непријатељски батаљон напao је на један наш војни трећег позива на Вихри. И овај је напад одбијен; муслимани, аустро-угарски добровољци, већ су изгубили веру у себе и Аустро-Угарску, те бацају оружје.

Дивљаци

Пале жене и децу

Крагујевац, 31. јула

У Груду су непријатељски војници просули петролеј по поду куће тамошњег српског учитеља Манојла Илића, кога су са сином ухапсили и, пред ври ком учитељеве жене и деце, запалили кућу, пре но што су деца изашла из куће. Долазак српских војника прекинуо је варварско задовољство углађених Бечлија, који су пред нашим брзо уступили

Жаше комите

— ПОГИБИЈА АУСТРИЈАНАЦА —

Крагујевац, 31. јула

28. јула у подне једна непријатељска чета пребацила се једном дереглијом на амуровића Аду, а била је потпомогнута ватром друге две до три чете. Наши четници, бројно много слабији, водили су борбу до 3 часа и 30 минута по подне, и одбили су непријатељски напад са великим непријатељским губицима. Од непријатељске заштитнице, јаке 40 до 50 људи, није остало више од 5 до 6 људи. Непријатељ није стигао ни да понесе своје мртве, него их је бацао у Дрину. Истога дана увече непријатељ је понова покушао напад. Наша посада пустила га је да приђе на блиско одстојање, а потом га бомбама одбила. Једна бомба пала је у саму дереглију.

Лијеж се браки

— ВАРОШ ЈЕ ПАЛА —

Париз, 30 јула

Вест, да су Немци заузели Лијеж, није тачна. Они су се прогурали у варош, али утврђења и даље дају отпор на целој линији.

Французи у Елзасу

Француска војска напредује

Париз, 30 јула-

На целој граници било је између француских и немачких трупа бораба без великог значаја, али се и у њима показала надмоћност француске артиљерије. У свима сукобима и француска коњица показала је своју надмоћност над непријатељском. Француске трупе заузеле су висове и кланце на Волгезима и доминирају Горњим Елзасом, држећи линију Иглава и Алткирхена.

Немци лажу

Вести из немачког извора о тобожњој повреди немачке територије од стране Француза пре рата, као и вести како су француски лекари у Мецу затровали бунаре, лажне су.

Малуз је пао

Париз, 30 јула.

Влада је званично објавила улазак француских трупа у Милуз.